

ਸਿਵਲ ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਜ.ਜ ਸਾਹਮਣੇ

ਦਇਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ) ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2692.

22 ਮਾਰਚ 1966

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI) ਧਾਰਾਵਾਂ 20, 21 ਅਤੇ 27-ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਰੂਲਜ਼ (1949)-ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62-ਕੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਧਾਰਾ 21-ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ-ਦੇਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ।

ਵਾਚਿਆ, ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਪੀ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27(1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 27(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਵਾਚਿਆ, ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿਯਮਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਬੋਝਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 21 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਵਾਨਗੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ),ਆਦਿ।(ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.) ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨਾ, ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਰਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 21 ਤੋਂ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਤਮਕ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ।

10 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ 22 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਬੀ ਕੇ ਝਿੰਗਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਐਮ.ਆਰ. ਅਗਨੀਹੋਤਈ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ-

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਇਹ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਰੂਲਜ਼, 1949 ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, 10 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦਾ 46, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਲ 1959-60 ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਾਲਾਨਾ ਟਰਨਓਵਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 16,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ 7720.43 ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਸਮੇਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 31 ਮਾਰਚ, 1964 (ਅਨੈਕਸਚਰ ਈ)। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 1960-61 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 15,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਐੱਫ) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗ 5549.23 ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1959-60 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੇਟ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 2 ਜੂਨ, 1964 (ਅਨੇਕਸਚਰ ਐੱਚ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 8,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੁੱਲ ਮੰਗ 16,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚੋਂ। ਜੂਨ, 1964 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1960-61 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਮਿਤੀ 9 ਜੂਨ, 1964 (ਅੰਕੜਾ 1) ਦੁਆਰਾ 5000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੰਯੁਕਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਦੁਆਰਾ 19 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਜੇ, ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 8000 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ 5000 ਰੁਪਏ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 2000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ 15 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਰਕਮਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ 20 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਤੱਕ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ (ਅਨੇਕਸਚਰ ਐੱਲ ਅਤੇ ਐੱਮ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ) ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 7 ਸਤੰਬਰ 1964 (ਅਨੇਕਸਚਰ ਕੇ) ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਵਾਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੇ:-

"ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ) ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ, ਮਿਤੀ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਤੀ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 31 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅਸਲ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਰੂਲਜ਼, 1949 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਸੋਧ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ। 9 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ " ਅਨੈਕਸਚਰ ਓ" ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫ਼ਸਰ, ਮੁਕਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 17 ਸਤੰਬਰ, 1964 (ਅਨੈਕਸਚਰ ਪੀ) ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ, ਮਿਤੀ 12 ਸਤੰਬਰ, 1964, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 14 ਨਵੰਬਰ, 1964 (ਅਨੈਕਸਚਰ Q) ਦੇ ਨਾਲ ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਭੇਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੱਸਿਆ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਕਤ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ:-

"ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਕੀਕਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਠਹਿਰਾਓ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਸੁਣੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇਜ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਰੋ।"

ਸੰਯੁਕਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਿਤੀ 28 ਨਵੰਬਰ, 1964 (ਅਨੈਕਸਚਰ ਆਰ) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਕਮ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪੈਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

"ਜਿਲ੍ਹਾ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੁਣ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਲਾਤ ਆਏ ਸਨ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰਾਫੇਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ 19 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੇ ਮੇਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਟੈਕਸ ਦੇ ਪੂਰਵ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ 28 ਨਵੰਬਰ 1964, ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 27 ਦਸੰਬਰ (ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ) ਨੂੰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ, ਮਿਤੀ ਨਿੱਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1028/ 1963-ਮਾਨਸਾ ਰੋਡਵੇਜ਼, ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਨਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਹੋਰ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ: -

- (i) ਕਿ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 31 ਮਾਰਚ, 1964 ਅਤੇ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਈ ਅਤੇ ਐੱਫ), ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ;
- (ii) ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਮਿਤੀ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ),ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

- (iii) ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹੁਕਮ; ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ, ਮਿਤੀ 28 ਨਵੰਬਰ, 1964 (ਅਨੈਕਸਚਰ ਆਰ) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੇ ਮੂਲ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਜੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 14 ਦਸੰਬਰ 1964 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਣਯੋਗ ਭਰਾ ਦੁਆ, ਜੇ. ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੀ.ਐਮ. 1965 ਦਾ ਨੰਬਰ 388, ਮਿਤੀ 5 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਨੇ 9 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ, ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਧਿਆਇ v ਦੇ ਅਧਿਆਇ 3-ਬੀ ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਨਿਯਮ (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵੀ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਅਤੇ 21 ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਜੁਬਾਨੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

[ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ 21 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ 'ਹੇਠਾਂ' ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

- "27. (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ।

(2) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ-

(ਏ) (ਮਿਟਾਇਆ ਗਿਆ)

(ਬੀ) ਤੋਂ (ਓ).....

(ਪੀ) ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ 21 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਧਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸੰਭਾਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ (ਫੀਸਾਂ ਸਮੇਤ) ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ;

(ਕਿਊ) ਤੋਂ (ਐੱਸ).....

(3)

ਐਕਟ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਨਿਯਮ 57, 59, 60, 61, 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਹੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹੀ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ:-

[ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 21 ਅਤੇ 27 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਪੀ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਚੇਤ ਵਿਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਵੇਂ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਜੀਵ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ "ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ" ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਡੀਲਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਧ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਘੇਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ),ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.) ਕਦੇ ਵੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹਰੇਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 61 ਅਤੇ 62 ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਆਈਟਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਹਰੇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਐੱਸ. ਨੰ. ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਜਮਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ

1. ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰੀ
2. ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ
3. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਉਪ-ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਛੋਟ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ
4. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ
5. ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰੀ
6. ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਡੀਲਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪੂਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਪੀ) ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ 21 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਮਨਾਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਹਨ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ "ਸਧਾਰਨਤਾ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ" ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ "ਉਦੇਸ਼ਾਂ" ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਲਈ ਸਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ. ਦੇ *ਮੇਸਰਸ ਫਿੱਲੋਂ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)* ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁੱਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪੱਖਪਾਤੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਤਰਫ਼ਾ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਫਿਰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਉਠਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 16 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਉਪਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਸੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(1) ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ:-

"22(1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਐਕਟ ਇਕਸਾਰ ਹੋਵੇ, ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1965) 1 ਪੰਜਾਬ. 44-1964 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 1177

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ),

ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ।

(2) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਪੂਰਵਗਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ:-

(ਏ) ਤੋਂ (ਐੱਫ)

(ਜੀ) ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ;

(ਐੱਚ) ਅਤੇ (ਆਈ)..... "

1952 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 25 ਅਤੇ 26 ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 59 ਅਤੇ 60 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ 28 ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 62 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ:-

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਉਪਾਅ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 25 ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 25 ਅਤੇ 26 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ "mutatis mutandis" ਜਿਸ ਵਾਕੰਸ਼ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਆਕਸਫੋਰਡ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਬਦਲੀ ਜਾ ਰਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨਾਲ"। ਨਿਯਮ 25 ਅਤੇ 26, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿੱਟਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਬਰਮਾ-ਸੈੱਲ ਆਇਲ ਸਟੋਰੇਜ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 28 ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 90 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਧਾਰਾ 16 ਅਤੇ ਨਿਯਮ 28 'ਤੇ ਜੋ ਬੇੜੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਸ਼ਰਤਾਂ ਧਾਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਖਾਸ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ।"

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: -

"ਹਾਲਾਂਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ।"

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਬੇਲੋੜੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 28 ਮਾੜਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 (2) (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਤਾਂ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ (ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.) ਦੇ 1957 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਿਊ ਨੰ.332 ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 10 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ-ਆਦਰਸ਼ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿਲਜ਼ ਬਨਾਮ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਦਿੱਲੀ

(2) 1964 ਐੱਸ.ਟੀ.ਸੀ. 624.

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ., 1944 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਮਕ ਐਕਟ, 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਕਤ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1944 ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 35, ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਧ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਸਟਮਜ਼ ਐਕਟ, 1878 ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਅਜਿਹੇ ਸੇਧਾਂ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ, ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 3 ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਿੰਗ ਧਾਰਾ ਹੈ। 1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 37 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (i) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"(i) ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ;"

1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਸੂਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ 1944 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਧਾਰਾ 38 ਦਾ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਰ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੇਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰੇ। 1944 ਐਕਟ ਨੂੰ 24 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਤੀ 26 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ, 1944 ਦਾ ਐਕਟ 28 ਫਰਵਰੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਾਲ, ਉਸੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ, 28 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6, 12 ਅਤੇ 37 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ:-

"ਧਾਰਾ 6, 12 ਅਤੇ 37% ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਮਕ ਐਕਟ, 1944 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ

ਸਰਕਾਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਸਟਮਜ਼ ਐਕਟ, 1878 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੈ।"

ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ 28 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮ, 1944 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 215 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"215. ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਸਟਮਜ਼ ਐਕਟ, 1878 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਸਟਮਜ਼ ਐਕਟ, 1878 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 168, 189 ਅਤੇ 192 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ, ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ।"

ਆਦਰਸ਼ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। 26,260-8-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨਕਲੀ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਉਕਤ ਮਿੱਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਵਜੋਂ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ 10 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਸਟਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 189 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੈਂਟਰਲ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਰੂਲਜ਼, 1944 ਦੇ ਨਿਯਮ 215 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ 1957 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 332 ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਅੱਗੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਿਤੀ 10 ਫਰਵਰੀ, 1958, ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 215 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਐੱਖੀ ਅਤੇ ਬੋਝ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ 1944 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(2)(i) ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 37 ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾ ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.) ਜੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋਵੇ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ 1944 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 38 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 215 ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਅਤੇ 1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਕੇਵਲ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਤਰਕ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਏ. ਐੱਨ. ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਡੀ. ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.) ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, , 3 ਸਤੰਬਰ 1959 ਨੂੰ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. 1958 ਦਾ ਨੰਬਰ 70 ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਸੀ ਕਿ 1944 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 1944 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, 1944 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਲਈ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਬੈਂਚ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਣਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਉਸ ਭਾਗ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਪੀ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27(1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮ AC ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਬੁਰੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ

ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 27(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27(1) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ।

ਮਾਣਯੋਗ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਤਾਕਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਦੋ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ 21 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਜਾਂ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਅਣ-ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਝਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। . ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 20 ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੇਵਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 21 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਵਾਨਗੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰੇ ਜਾਂ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸ਼ਰਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ-ਬ-ਖੁਦ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 180 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਉਸੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਟੈਕਸ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਣਗੌਲੇ ਨਿਯਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਣਗੇ- ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਤਮਕ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਪੰਨਾ 346 ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਮ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਤਿਮਾਹੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹਨ। ਹੁਣ, ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੋੜ ਦਾ ਰੂਪ, ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਲਈ ਗਲਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੀ ਅਜਿਹੀ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੇ ਬਦਲ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 21 ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਅਪਨਾਉਣਾ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 435 ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸੇਧ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ। ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੰਸ਼ਕ ਛੇਟ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਿਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਆਰ) ਦੇ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਫਰਮ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰਾਫੇਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 19 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਕੁਇਟੀ ਵਿਚ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬੇਲੋੜੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ 19 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅੰਸ਼ਕ ਰਾਹਤ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ 7 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਘਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਸੀ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 19 ਅਗਸਤ 1964 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ।

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੁਣ ਵੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਮਿਤੀ 19 ਅਗਸਤ 1964 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮਾਈ ਲਾਰਡ, ਦੁਆ, ਜੇ., ਮਿਤੀ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਸੀ.ਡਬਲਿਊ. ਨੰਬਰ 1028/ 1963-ਮੈਸਰਜ਼ ਮਾਨਸਾ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਰੇਡਵੇਜ਼ (ਪੀ) ਲਿਮਟਿਡ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਟੈਕਸ, ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,(4) ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(1) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਆਮ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 29 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਮ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਮੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ 29 ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਕੋ-ਇਕ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਾਨਸਾ ਰੇਡਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਯੋਗ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਸਰਜ਼ ਮਾਨਸਾ ਰੇਡਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਹੀ। ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ।

ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਫਿਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ *ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਐਮ. ਚੈਰੀਆ ਅਬਦੁੱਲਾ ਅੰਡ ਕੰਪਨੀ* (5) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਦਰਾਸ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 14-ਏ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1965) 1 ਪੰਜਾਬ. 487

(5) (1965) 16 ਐੱਸ.ਟੀ.ਸੀ. 875

ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵੀਰਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 14-ਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਸਬਦ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ:-

“ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਗਲੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਣਉਚਿਤਤਾ, ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬੇਨਿਯਮੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੋਧ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਜਵੀਜ਼ਸ਼ੁਦਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲੀ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬੇਨਿਯਮੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਗੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ-(1), (ਕੇ) ਅਤੇ (ਜੇ) ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜਿੱਥੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਸੁੱਧਤਾ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬੇਨਿਯਮੀ ਬਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਧਾਰਾ 12(2) ਦੁਆਰਾ।"

ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਧ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਹਨ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੇਸ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦਿਤ ਮੰਗ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਉਸ ਮੰਗ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਰੁਕਾਵਟ ਸਿਰਫ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਕੇ ਜੋ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਐਲਨ ਆਨ ਲਾਅ ਇਨ ਦ ਮੇਕਿੰਗ ਤੋਂ। ਜੇ ਕਿ ਫਿਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ

ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ,

ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਉਹ *ਇਜ਼ਹਾਰ ਅਹਿਮਦ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ* (6) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੌਮੀਅਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਨੂੰਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 21 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਜ਼ਹਾਰ ਅਹਿਮਦ ਖਾਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਇਸ ਲਈ, ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 61-ਏ ਅਤੇ 62 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ। 31 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਮੈਸਰਜ਼ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੰਬਰ ਵਰਕਸ, ਯਮੁਨਾ ਨਗਰ ਬਨਾਮ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (7) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਬੰਧਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, " ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ" ਅਤੇ ਦੋ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਇਸ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ,

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਐਸ.ਸੀ. 1052.

(7) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1966) 2 ਪੰਜਾਬ 291.

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ-ਕਮ-ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.) ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਅਲਟ੍ਰਾ ਵਾਇਰਸ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ (5) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕਾਰਨ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦਰਸਾਏ:-

"ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਰ ਉਕਤ ਦੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅੰਤਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ; ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਬੂਤ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੇ। ਪਰ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਜੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਉਸ ਕੋਲ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 12(2) ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਜਾਂ ਨਿਯਮਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਸੀਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਹੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸੀਮਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ "ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ" ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ, ਘਟੀਆ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਲਈ, ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

#ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਦੁਆਰਾ: ਸਰਵੇਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ